

Nevşah

ALTIN KİTABIN SİRLARI

DESTEK YAYINLARI: 607

KİŞİSEL GELİŞİM: 148

ALTIN KİTABIN SIRLARI / NEVŞAH

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalioğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Burak Türkyılmaz
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak

Destek Yayınları: Kasım 2015 (2.000 Adet)

3.-5. Baskı: Aralık 2015

6.-7. Baskı: Kasım 2017

8. Baskı: Temmuz 2020

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-038-5

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Nevşah

ALTIN KİTABIN SIRLARI

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
HAKİKAT BİLGİSİ	
Dışarıda Kimse Yok	25
İletişim Dünyanın Algıladığı Şekilde	
“Limitli” Değildir	32
Bölünmüş, Ayrılmış Gerçek.....	37
Beden Gözleri Sadece Korkuyu Görebilir.....	42
Yeterince Acı Çekemezsiniz.....	48
Egonun da Bir Affetme Planı Var	57
Öğretmek Örnek Olmaktır	62
Başka Bir Yol Olmalı.....	66
Bu Yaşadığımız Gerçek O'nun Gerçeği Değil.....	72
Öğrenilecek Tek Ders	76
Neden?	85

UYANIŞ

Seçim.....	95
Düalite Dünyası	100
Ruh Eşi ve Ruh İkizi	103

NEFES

Yolculuk	127
Mucize Bilinci Seçimi.....	156
Ego Bilinci.....	168
İki Dünya Arasındaki Fark.....	184
Gerçekte Olduğumuz Yer	218
Dünya Rüyası	229
Ruhun İkiye Ayrılışı ve Düalite/Dünya Deneyiminin Başlaması.....	243
Mucize Kursu.....	264
Nefes Seansları.....	271

SON MESAJLARIM	301
-----------------------------	------------

NELER ÖĞRENDİK?	303
------------------------------	------------

SON SÖZ	311
----------------------	------------

SON SINAV	315
------------------------	------------

ÖNSÖZ

Kendini iyi hissetmek...

Mutlu yaşamak...

Zengin olmak...

Başarılı olmak...

Bugünlerde herkes bu saydıklarımızı gerçekleştirebilmek için çeşitli kişisel gelişim eğitimlerine gidiyor.

Bu kitap sizin kendinizi iyi hissetmeniz, mutlu, zengin ya da başarılı olmanızla ilgili değil. Yaşadığınız hayat ve olduğunuz insan ile ise hiç ilgili değil.

Bu kitap yaşamın gerçekte ne olduğunu anlamanızı...

Çok az insanın bildiği, kabul edebildiği, erişebildiği “hakikat bilgisi”ne sahip olmanızı...

Olduğunuzu zannettiğiniz “insan”dan özgürleşmenizi...

Hakiki benlik ve Yaradan ile bütünleşmenizi sağlayacak.

Bu kitapta yer alan bilgiler, yüzyıllardır gerçeğe uyanan binlerce linçlerin çoğunun söylemeye cesaret edemediği, insanlık tarihinin bilinen bilinmeyen bütün kadim kitaplarında yazan ama açıklanmayan, saklanan ve çoğu zihnin algılayamayacağı kadar basit ve “hakiki”dir.

Bu kitap size “daha iyi bir kadın veya daha iyi bir erkek ve hatta daha iyi bir insan olmayı” öğretmeyecek. Bir kadın veya bir erkek olmadığınızda, bir beyne ve bedene sahip otomatik bir robot olmadığınızda uyanmanızı, hakiki benliğiniz ile hizalanmanızı sağlayacak.

Bu kitap kendinizi iyi hissetmenizi değil, uyanmanızı sağlayacak.

Bu kitap size yaşamda nasıl başarılı olacağınızı değil, yaşam

olarak algıladığınız döngünün gerçekte ne olduğunu görmenizi sağlayacak.

Bu kitap, bu dünyada mutlu olmanızın yollarını değil, “ebedi huzur”a ulaşmanızın yollarını gösterecek.

Bu kitapta sıkça “birbiri ile çelişiyormuş gibi gözükten” kelimeler ve cümleler fark edeceksin. “Bu kadının da bir dediği bir dediğini tutmuyor!” dediğin elbet olacak. Bu, özellikle yapıldı. Tüm çelişkili kelimeler ve cümleler özellikle, “hakikat”i dünyanın çelişkisini ve düalitesini kullanarak, onun içinde, sen halen rüyanın içindeyken algılayabilmen için kullanıldı. Bil ki bu kasten kullanılmış çelişkili ifadeler sayesinde “dünyanın çelişki ve düalitesinin arkasındaki hakikat”e ulaşacaksın. Düaliteden kaçarak hakikate uyanamazsın. Önce onunla yüzleşmen, sonra onunla el ele çalışman gerekir.

Dünyanızın içerdiği sorunlarla uğraşıp durmaktan hakikati göremiyorsunuz.

Dünyevi arzu ve isteklere o kadar çok vakit-enerji harcıyorsunuz ki “hakiki yaşam”a ulaşmanız neredeyse imkânsız hale gelmiş.

İsmi ve cismi olan “beyin beden”i öylesine benimsemişsiniz ki gerçekten var olmadığını duymaya hazır değilsiniz.

Yaradan’ı, bu hayatta merak edip ilgilendiğiniz, vakit harcadığınız “şey”ler kadar bile merak etmediniz. Her şeyi sorgularken ve araştırırken O’nu sorgulamaya vakit harcamadınız. O’nu tanımaya uğraşmadınız. O nedenle çoğunuz için şu an Yaradan’ın hakikati uzakta bir yerde duruyor.

Yine de tüm din kitaplarında yer alan bir gerçeği hatırlatmak isterim:

Hakikati bilmek isteyen herkes bilecektir.

Yaradan’ı gerçekten, yürekten tanımak ve bilmek isteyen herkes bilecektir.

Uyanmak isteyen herkes uyanacaktır ve uyanış kaçılmazdır.

O nedenle, yazıma şükrederek başlıyorum.

***

Okuyan herkesin, burada yazan tüm bilgileri çoktan bildiğine, her insana bu bilgilerin Yaradan'ı ile ve bütün "vicdan"ı aracılığıyla verildiği için gönlü ve bilinci açık herkesin burada yazan her kelimeyi anlayacağına, bileceğine ve teyit edeceğine emin olduğum için, bana bu fırsatı veren Yaradan'a şükrediyorum.

O her zaman yanımda. Beni hep seven, kollayan, destek olan, kucaklayan, isteyip isteyebileceğim her şeyi ve daha fazlasını veren Allah'a, O'nunla bir yaşadığım "hakiki ve tek yaşam"a şükrediyorum...

Burada bulunan bilgileri okurken lütfen şu gerçeği hatırlayın: Hakikat, ona tepki vermeyi ve onunla savaşmayı bıraktığınız anda, içinizde yankılanan bir sestir.

Okuduklarınıza tepki veriyorsanız, bana kızıyor ve hatta zihninizde saldırıyorsunuz bilin ki tepkiniz bana değil, hiçbir zaman olmadı.

Tepkiniz, hakikatedir. Elbet her bilincin uyanacağı "tek hakikat"e...

O'nunla savaşabilirsiniz, ama "uyanış"ınızı engelleyemezsiniz. İnandıklarınızı sorgulamayı reddedebilir, bugün saklanabilirsiniz ama gerçeklerden sonsuza kadar kaçamazsınız.

Her bilinç hakikate elbet uyanacaktır.

Eğer hakikati bilmeye hazırsanız, size yüz binlerce kez emredildiği üzere "oku"yun. Burada yazan bilgileri beyninizle anlamaya çalışmayın. Hakikat beynimizin algılayabileceği yerde değil, Allah ile bir olan hakiki bilinç içinde mevcuttur. Oraya ulaşmanın en kestirme yolu da açık bağlantılı nefes ve meditasyondur.

Vakit ayırabilirseniz, bu kitabı okurken ara ara gözlerinizi

kapatın, derin bağlantılı nefesler alın ve dinlenin... İinize dönün, “gerçeğın ışığı”nın üzerinizden akararak size gerçeğı hatırlatmasına izin verin. Zihninizi, yaptığı yorumları, algıyı, yargıyı kenara bırakın ve bağlantılı nefeste, “şu an”da kalın. Hakikate giden yol sadece nefesimizden geçer.

Bu kitapta çok fazla tekrar göreceksiniz. Hakikat tekrarlandıkça, farklı kelimelerle anlatılınca tam olarak özümseiyor, derinleşiyor, içselleşiyor çünkü. Tekrarlamaları hem sizler hem kendim için kasıtlı ve bilinçli olarak yapıyorum. Tekrarların amacı zaman döngüsü, bir başka deyişle ölümlü dünya içinde girdiğınız “unutma rüyası”ndan uyanabilmenizi sağlayacak hatırlamaları sağlamaktır. Hatırlama periyodunuzu sıklaştırmak, illüzyonlardan özgürleşme sürecini hızlandıracaktır. Tekrarladıkça ezberler, özümseriz.

Hakikati unutmak ancak zaman döngüsü içinde mümkündür. O nedenle uyanış da öyledir.

Ancak hakikati unutmuş zihinlerin uyanışa ihtiyacı olur. Hakikatle bir bütün olan bilinç, zaten varoluşu itibarıyla “uyanık”tır.

O nedenle din kitapları sadece uyuyan, Allah’ı tanımayan, ego bilincinde olan ve karanlık-kaybolmuş zihniyetler içindir. Uyanış, uyuyorsak gereklidir.

Zaman illüzyonu, yani bu dünyanın ötesinde, Allah ile bir olduğumuz hakiki yaşam içinde, O’nun hakikati seviyesinde biz kendimizi ve gerçeğı hiç unutmadık.

Ölümlü dünyadan özgürleşmenin tek yolu, gerçeğı hatırlamaktır.

Bu kitap özümzüm çok derinliklerinde hepimizin bildiğı, paylaştığı gerçekleri ortaya serecek. Okuduğunuz her sayfada kendinizle yüzleşiyor olacaksınız. İnanđığınız her şeyi sorguluyor, gerçek zannettiğınız her şeyi sınıyor olacaksınız. Böylelikle “hakikat bilgisi”ne ulaşacaksınız.

Allah'ın hayrı, ışığı ve sevgisi üstümüzde olsun.

***

Bu kitapta yer alan bilgiler herhangi bir öğreti, din, inanç sistemi veya felsefeye dayanmıyor. *Hakikat bilgisi* öyle bir bilgi ki yüzyıllardır O'nunla bağlantıya geçen her bilinç aynı şeyleri anlatıyor, aynı şeyleri yazıyor... Ve yine hakikat bilgisi öyle bir bilgi ki en saf hali ile algılanabilmesi, alınabilmesi için bilincin gerçekten açık olması veya hakikati bilmeyi gerçekten istiyor olması gerekiyor. Yoksa, zihnin yüklediği anlamlar ile anlatılan hakikat, anlaşılacak istenildiği şekilde yorumlanabiliyor, algılanabiliyor. Şu an tüm dinlerin ve çoğu felsefenin başına gelen bu.

Tüm bunlara rağmen bir de ben deneyeyim diyerek başladım yazmaya. Belki net ve öz tarzım, hakikatin en saf haliyle algılanması konusunda insanlığa daha büyük bir ışık tutar, hakikati bilenlerin ve paylaşılanların, yani "kardeş"lerin sayısı artar.

Kitapta bazı örnek bilgiler bulacaksınız. Bu bilgilerin hiçbirini kendime yandaş toplamak veya yazdıklarımı ispatlamak amacıyla konmadı. Tamamı "Bunu böyle yazdım ama şöyle de yazarsam belki daha iyi anlarlar..." düşüncesi ile yazıldı. Hakikat öyle bir bilgi ki ne ispata, ne bir dayanağa, ne de bir araştırmaya gerek var O'nunla ilgili. "Öz"ünüze döndüğünüz an, O'nunla bağlantı kurmaya niyetlendiğiniz ve bildiğiniz her şeyi bir kenara bırakmaya karar verdiğiniz an kendiliğinden ortaya çıkan bir olgu...

Hakikat hep var, hep var olacak. Hakiki olmayan ise hiç yoktu, hiç olmayacak.

Lütfen bu kitabı okurken, zihninizde, eğer varsa, hakiki olmayan düşünceleri ve düşünce tarzını kenara bırakmaya hazır

olun. Yıllardır öğrendiğiniz kalıpları bu kitabı okurken de devam ettirmek isterseniz yazdıklarımı kavramakta zorlanabilirsiniz. Bunu neden yazıyorum? Çünkü durumun böyle olduğunu, seminerlerime katılan on binlerce kişi ile yaşadığım tecrübe-lerimden biliyorum.

Hakikati gerçekten bilmek istiyorsanız, önce tüm kalıpları kenara bırakmanız, burada yazan her şeyi açık bir zihin ve kalple okumanız, sonra da tam olarak anlamak ve kavramak için kendinize vakit ayırmanız gerekiyor.

Tavsiyem, her şeyi sindire sindire, yavaş yavaş okumanız. Ve tavsiye edilen şekilde algılarınızı açık tutmanız, hakikatin zihninize yavaş yavaş akmasına izin vermeniz.

Zihninizi açık tutun, sadece buna izin verin. Hakikat dünya zemininde alıştığınız kurullarla işlemiyor. Üzerinde çabalayarak öğrenebileceğiniz bir şey değil, izin vermeniz gereken bir durum. Çabaladıkça kavramanız zorlaşır, hırslandıkça daha da uzaklaşırsınız, o nedenle sadece izin verin. Bu yeterli.

Bu süreçte size sessizlik içinde ve tüm kalbimle destek vereceğimden emin olabilirsiniz.

Bu kitap aracılığıyla çıkacağınız içsel yolculukta her an yanınızda, elinizi sımsıkı tutuyor olacağım. Her gözünüzü kapattığınızda beni ve nefesimi yanı başınızda hissedeceksiniz.

Birazdan okuyacağınız bilgiler, daha önce de yazdığım üzere herhangi bir öğreti, felsefe, din veya inanç sistemi ile bağlantılı değil.

Hakikat bilgisi, dünyayı geride bıraktığınız an adım atacağınız bir alan sadece. Sonsuz şifa ve açılımlar barındıran bir durum. Sadece hazır olun, bekleyin, mutlak “gerçek”leşecektir. Çünkü hakikat, tek mutlak “gerçek”tir.

Burada yazan bilgileri sadece yazmam değil, ifade edebilmem bile yıllarımı aldı.

Kitabın her sayfasında hakikat ile ilgili bir adım atacaksınız.

Ben bu adımları çocukluğumdan beri beni kovalayan ses olarak tecrübe ettim... Ondan yıllarca (hatta neredeyse yaşamımın büyük bölümünde) kaçtım. Önce beni kovalayan bu “şey”in ne olduğunu anlamadım. Sonra onun beni yönettiğini ve benim onun üzerinde hiçbir gücüm olmadığını idrak ettim. Ve uzun yıllar onunla savaştım. Durdurmaya çalıştım, duymamak için elimden geleni yaptım... Ancak ben ne yaptırıyorsa olmadı ve o ses her geçen gün güçlendi.

O sesin en önemli özelliği, insanlığa öğretilen her şeyin tersi olmasıydı. Annemin, babamın, öğretmenlerimin, büyükle-
rimin doğru olarak gösterdiği ne varsa tam da onların tersini yapmaya, en olmadık zamanda en olmadık şeyi söylemeye, en yapılmayacak veya “kolektif bilincin doğrularına göre doğru olmayan” şeylere yönlendiriyordu beni. Ben dış dünyanın doğrularına göre yaşamaya çalıştıkça ve adımlarımı bu doğrulara göre attıkça, o sessizlik beni başka uçlara yönlendiriyordu.

Beni yönetenin ne olduğunu bilmediğim ve benimle sürekli konuşup duran sessizliğin ne işe yaradığının farkında olmadığım için, en önemlisi de kimse bana benzer bir tecrübesinden bahsetmediği için kendimi sürekli acayip, farklı algıladığımı hatırlıyorum. Bu dünyaya uyumlu hale geleliyordum sanki ve dünya zeminindeki o hep hatalı tip bendim. Sanki her davranışım bir yanlış, olmaması gereken bir şeye sebebiyet veriyordu ve ben sürekli insanların damarına basıyordum. Bunu yapmak istemediğim halde etrafımda kim varsa, varlığımda hepsi biteviye bir sürece giriyordu! Ben ise tüm gün “Bilmiyorum, tüm bunlar neden oluyor bilmiyorum...” diye dolaşan bir tiptim.

Yıllarca beni yöneten bu içimdeki ses ile debelenip durduktan sonra nihayet bunu yapmaktan yorulduğumu fark ettim. Kendime “Ne olacaksa olsun, yeter artık!” dedim. İşte tam o noktada açılımlar yaşamaya başladım. İçimdeki sestem kaçamadığımı kavradım önce. Kaçıp kovalamacayı bıraktım. O ses

ile daha çok baş başa kalmaya, meditasyon yapmaya, onu dinlemeye başladım. Bir bakıma hakikate yenik düştüm. Yaşadığım tecrübeyi en iyi böyle anlatabilirim sanırım.

Hakikatin sesine yenik düştüm. Duymamaya çalıştıkça o daha da yükseldi ve sonunda beni benden aldı. Ona, artık yaşamak bile istemediğim bir noktada teslim oldum. Yorulmuştum çünkü. Kendimi kenara itmekten yorulmuştum.

Oysa hep “Bende bir yanlışlık var!” diyerek büyümüştüm. Tıpkı senin gibi.

Çünkü bana öğretilenler ve dünyanın algısı ile hep ters düşünüyordum. Tıpkı senin gibi.

Çevremdekiler insanları iyi-kötü, doğru-yanlış, melek-katil olarak ayırırken ben bunu yapamadım. Bana göre herkes aynıydı; insandı işte ve hata yapabiliirdi. Hata dediğimiz şeyde abartılacak ne vardı ki? Birini öldürmek ile arabanın anahtarlarını evde unutmak arasında hata olarak bir fark yoktu bence. İnsanlar hata yapabiliyordu ve bu düzeltilebilirdi. Aynı şey benim için de geçerliydi. Yirmili yaşlarda, ne yapmış olursam olayım, kendimi hiçbir şey için suçlayamadığımı gördüm ve bunu sorgulamaya başladım. Bende bir gariplik vardı. Kendime neler dediğimi tahmin bile edemezsiniz: “Arsızsın sen, yüzsüzsün sen, hiç utanma yok mu sende, ne biçim insansın?” Ama daha o anda bu suçlamalarımı unutuyor, yoluma devam ediyordum.

İnsanlar kendilerini ve birbirlerini suçlarken, yaşamı önemserken, olup bitenlerle ilgili saatlerce konuşurken ben bunu yapamıyordum. Hakikatimi ifade etsem garip karşılanıyor, bu defa ben eleştiriliyordum. O nedenle susmaya başladım. Sustum. Sustum. Olay benim kendi hakikatimi ifade etme konusuna gelince iyice sessizleştim. Yıllarca. Her geçen yıl kelimenin tam anlamı ile içime kapandım. Dışarıdan bakıldığında bu içe kapanma gibi görülmüyordu belki, yapmam gerekenleri yapıyor, kendi doğrularımı kenara itip toplumun doğrularına

göre yaşamaya çalışıyordum. Ama içsesim beni asla bırakmıyordu. O farklı şeyler söylüyordu, ben farklı şeyler yapıyordum ve nihayetinde bu içimde inanılmaz bir savaşa dönüştü.

O zamanki durumumu şöyle ifade edebilirim: Kendinden kaçamayan ama kendinden kaçma çabasını da bırakmayan, öz gerçeğini ifade etme cesareti olmayan ve kendi doğruları ile örtüşmediği halde toplumun doğrularına göre yaşamaya çalışan bir yabancı madde.

Tahmin edeceğiniz üzere, bu film uzun sürmedi. Nefessiz kaldım, hatta intihar etmeyi düşünecek kadar dibe vurdum! Kendimi, öz gerçeğimi o kadar ifade edemiyordum ki artık ölsem daha iyiydi. İçimde bildiğim hakikat ile dış dünya arasında hiçbir bağlantı kalmamıştı.

Dünya zemininde her şeyin anlamsız, boş ve değersiz olduğunu görebiliyor ama anlatamıyordum. Eh, herkesin her şeye anlam yüklemiş durumda olduğu bir ortamda da bunu anlata-mazsınız zaten.

Hakikati ifade edemiyor olmak beni öyle gerdi, öyle yordu ve öyle çıldırttı ki sonunda ipler koptu.

Tek bir nefes seansı aldım. Yazmaya, konuşmaya, bildiğim her şeyi paylaşmaya başladım. Şu anda yaptığım da bu.

Bu kitapta dünyayı tecrübe etmeye başladığım günden beri gördüklerimi, hatta dünyaya gelmeden çok öncesinden bildiğim ve hep hatırladığım hakikat bilgisini bulacaksınız. Çocukluğumda kaçmaya çalıştığım, sonra savaştığım, en sonunda varlığına teslim olduğum hakikat bilgisi kırk yıllık yaşam tecrübem içinde, her geçen gün okuduklarım, gördüklerim ve deneyimlerimle “kesin”leşti. Size bu bilgiyi “emin”lik sürecim-deyken yazıyorum.

Size komik veya garip gelecek şimdi ama dünya platformunda varoluşumun, din kitaplarında anlatılan kıyametin başlangıcı olduğunu düşünüyorum. Neden mi? Çünkü varlığım,

birçok kişinin yaşamında, kelimenin tam anlamıyla kıyamet kopmasına neden oluyor. Bu hep böyle oldu. Kendimi bildim bileli, etrafımdaki insanların anlam yükledikleri, önemsedikleri, takıldıkları, değerli zannettikleri ne varsa (tabii hepsi dünyevi olgular) tamamını altüst eden ve kıyamete neden olan bir gerçeikle yaşıyorum.

Çocukken bile annem babam tartıştığında, bir yerlerde yangın çıktığında veya biri öldüğünde içimden bir ses, “Bu durumu değiştirebilirsin, farklı bakmalarını sağlayabilirsin...” gibi şeyler söylerdi.

Bana, “Bize bu yaşına kadar kendinle olan tecrübeyi anlat...” deseniz size tek diyeceğim şu olur: Yaşamı etrafımdaki insanlar kadar ciddiye almıyorum, hatta alamıyorum. İnsanların değer verdiği hiçbir şeyin benim gözümde değeri yok. Onların hakikati ile benim hakikatim birbirine tamamen zıt.

Şimdi biliyorum ki tüm bu karmaşanın, insanların “ben” dediklerinde “ölümlü bir beden”i kastettikleri, oysa ben “ben” dediğimde sonsuz ve sınırsız bir hakikati kastettiğim için olduğunu biliyor, anlıyorum. Ancak genç yaşlarda bu, içinden çıkılması zor durumlara yol açabiliyordu. İşin ilginç, etrafıma “kendim gibileri” değil, ilgi alanım sebebiyle her zaman anlamadığım, bağlantı kuramadığım tipleri seçiyordum. Sonuç: Benim tecrübemde sürekli devam eden bir “anlam verememe ve dışlanmışlık” hissi, onların tecrübelerinde ise kıyamet.

0-7 yaş dönemim, diğerlerinin görmeyip benim sürekli gördüğüm ve varlığını hissettiğim, başında kocaman şapkası olan yaşlı ve çirkin bir kadının beni takip etme tecrübesiyle geçti. Evet, yanlış okumadınız, daha 1-2 yaşındayken yatağımın başucunda duran, evin her yerinde benimle dolaşan, diğerlerinin görmediği bir yaşlı kadın vardı. Ne olduğunu anlamadığımı ve çok korktuğumu hatırlıyorum. Hatta ondan o kadar korkuyordum ki 1-2 yaş dönemim (annemin anlattığı kadarıyla) her ak-

şam yataktan “Anne, geldi, burada!” diye sıçrayarak kalkmam, bu nedenle de ağır psikiyatrik ilaçlar kullanmamla geçmiş. Annem ve babam sürekli olmayan bir varlık gören 2 yaşındaki kız çocuklarıyla ne yapacaklarını bilememiş olmaları! İlerleyen yaşlarda o yaşlı kadına biraz alıştım, en azından onu her yerde görmeye alıştım. Yine de hâlâ korkuyor ve gitmesini istiyordum ama o beni asla bırakmıyordu. Bu tecrübe 7 yaşından sonra okula başlamamla birlikte sona erdi.

İlkokulda benim için en önemli günün, sınıfımızın önünde piyes yaptığımız gün olduğunu hatırlıyorum. Piyesi biz yazmıştık ve ben *Hakikat Bilgisi* kitabının tek sahibi “iyi cadı”yı canlandıracaktım. Babamdan kalın siyah ciltli bir kitap bastırmasını istedim (babam halen matbaacı), ben de o kitabı elime aldım, “Ey insanlar, ben size *Hakikat Bilgisi*’ni getirdim, dinleyin...” gibi konuşmalar falan yaptım. Bu arada içi iyilik ve güzellikle dolu olan ama kafasında şapkası ile çirkin, yaşlı bir cadıyı canlandırıyorum... Hemen belirteyim: Bebekken sürekli yanımda duran yaşlı kadını tamamen unutmuştum o zamanlar. O kitap hâlâ yatak odamda durur. Bugüne kadar içi boştu, şimdi burada yazdıklarımla doluyor, çok şükür.

İçdünyamda bildiğim ve deneyimlediğim hakikatin diğer insanların bildiklerinden ve deneyimlediklerinden farklı olduğunu 7-14 yaş aralığında fark etmeye başladım. Anneannemin ölümü ile uyandım. Bana bir gün, çok sevdiğim ve şu anda geriye dönüp baktığımda inanılmaz derin bir boyutta ruhen bağlantıda olduğum, adeta “öz”ünü deneyimlediğim kadının öldüğünü söylediler. Etrafımdaki herkes ağlıyordu, annem ise perişandı.

Ben mi? İçimde en ufak bir hüznün veya keder duymuyordum. İşin ilginç kendimi “ondan ayrı hissetmiyordum”. Hâlâ da hissetmiyorum. O gün birçok insanın, tanımlayamadığım ve bilmediğim bir “ayrılık” hissi yaşadıklarını, kendilerini